

117.

Zákon ze dne 18. března 1921,

kterým se vláda zmocňuje k dalšímu slučování a rozlučování obcí, k změně hranic obcí, okresů, žup a zemí, jakož i k potřebným opatřením s tím souvisejícím.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vláda se zmocňuje, aby v přechodné době až do konce roku 1922 slučovala a rozlučovala obce, jakož i měnila hranice obcí, okresů politických, soudních a zastupitelských, a k tomu cíli i hranice žup a zemí v těch případech, o kterých do 31. prosince 1920 již u politických úřadů správních řízení bylo zahájeno.

Před každým opatřením ve smyslu odstavce prvního budiž vždy poskytnuta příležitost zúčastněným osadám, obcím, okresům, zemským správním výborům (zemským výborům, zemským správním komisím), aby se k věci mohly vyjádřiti ve lhůtě 30denní. Jinak není třeba ke všem těmto opatřením vyjímajíc případy podle odstavce třetího dobrých zdání, vyjádření nebo souhlasu jakýchkoli sborů a úřadů správních nebo sborů zákonodárných. Vláda však jest povinna zamýšlené sloučení, rozlučení nebo změnu hranic uveřejniti po dobu osmi dnů vyhláškou v zúčastněných osadách a obcích. V dalších osmi dnech má každý právo podati připomínky u ministerstva vnitra, o nichž se rozhodne současně s rozhodnutím ve věci samé.

Při rozlučování obcí budiž dbáno toho, aby obce nově vznikající byly hospodářsky tak zajištěny, aby mohly plniti úkoly veřejné správy. Rozlučení může býti povoleno jen tehdy, když s ním projeví souhlas zemský správní výbor (zemský výbor, zemská správní komise) ve lhůtě 4 měsíců; lhůta tato může býti o další 2 měsíce prodloužena.

Pro Slovensko a Podkarpatskou Rus bude stanoveno vládním nařízením, kterým orgánům sluší poskytnouti příležitost vyjádřiti se podle předchozího odstavce.

§ 2.

Vláda se zmocňuje, aby, měnic podle § 1 hranice zemské, upravila nařízením místní platnost říšských i zemských zákonů v dotčených územích dosud platných.

§ 3.

Ministr vnitra se zmocňuje, aby v případech, kde jde o sloučení obcí a podle výsledku šetření jeví se to potřebným nebo účelným, před prove-

dením sloučení rozpustil obecní zastupitelstvo a jmenoval správní komisi pro celé území, které se má sloučiti v jednu obec. Za těchže podmínek může ministr vnitra jmenovati správní komise pro části obce, která se má rozloučiti. Komise tyto převezmou ihned správu dotčených území a vykonají přípravy ku provedení voleb obecních v každé nové obci, sloučením neb rozlučením utvořené. V takových případech budta volby rozepsány do tří měsíců.

§ 4.

Ministr vnitra se zmocňuje, aby v dohodě s ministrem financí s konečnou platností rozhodl o majetkovém vyrovnání mezi zeměmi v případech sloučení, rozlučení nebo změny hranic okresů a obcí, kde jde současně o změnu hranic mezi dosavadními zeměmi a kde zúčastněné zemské správní výbory (zemské výbory, zemské správní komise) se nedohodnou.

§ 5.

Ministr vnitra se zmocňuje, aby v dohodě s ministrem financí v případech slučování, rozlučování nebo změny hranic povoloval dočasně vybírání obecních, okresních, župních a zemských přírážek a dávek nestejnou výší v jednotlivých částech, kde též dosud byly vybírány nestejnou výší.

Tato pravomoc může býti přenesena na úřady, které jsou podle všeobecných ustanovení příslušny povolovati vybírání těchto přírážek a dávek.

§ 6.

Pokud jde o podmínky práva volebního nebo volitelnosti, jakož i o zápis do stálých voličských seznamů, sčítá se souvislý nepřetržitý pobyt v jednotlivých obcích, které se sloučiti mají, jako by šlo o pobyt v obci jediné.

§ 7.

Zmocnění daná tímto zákonem vztahují se též na města s vlastním statutem, na města s regulovaným magistrátem a na města s právem municipálním.

§ 8.

Ministr vnitra může výkon práv, jež mu přísluší podle tohoto zákona, svěřiti ministru zplnomocněnému pro správu Slovenska.

§ 9.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Zároveň pozbývá platnosti zákon ze dne 27. května 1919, č. 295 Sb. z. a n., a zákon ze dne

14. dubna 1920, č. 285 Sb. z. a n. Ustanovení § 1 zákona ze dne 22. března 1920, č. 210 Sb. z. a n., nejsou tímto zákonem dotčena.

Provedení tohoto zákona ukládá se ministru vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

118.

Zákon ze dne 17. března 1921

o omezení práva stěhovacího.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vláda může nařízením ustanoviti, že přesídlení do obce, ve které potřeba bytů jest zvláště naléhavá, jest po dobu nařízením určenou, nejdéle však do 31. prosince 1921, dovoleno jen za podmínek tímto zákonem stanovených.

Vztahuje-li se nařízení na několik obcí spolu souvislých, tvoří tyto obce bytový obvod.

§ 2.

Přesídlení do obce, pro kterou vydáno bylo nařízení podle § 1, dovoleno jest s výjimkami uvedenými v § 3 jen těm, kdo obdrželi písemné úřední povolení ku přesídlení.

§ 3.

Povolení ku přesídlení nepotřebují:

1. zástupcové cizích států;
2. veřejní funkcionáři, veřejní úředníci a zřízení, osoby vojenské a zaměstnanci železniční, pokud vykonávají funkce nebo službu v obci, do které se stěhují, nebo v některé jiné obci téhož bytového obvodu;
3. kdo se stěhují do obce domovské;
4. kdo se stěhují z obce do obce uvnitř bytového obvodu;
5. studující, kteří v obci, do které se stěhují, nebo v jiné obci téhož bytového obvodu navštěvují střední nebo vysokou školu neb ústav jim na roveň postavený, stěhují-li se do bytu o jedné místnosti, opatřeného smlouvou podnájemní;
6. osoby najaté do služeb v cizí domácnosti, stěhují-li se do bytu zaměstnavatelova;
7. dělníci a jiní zřízení podniku důlního, továrního, živnostenského, zemědělského nebo obchodního, stěhují-li se do bytů, při podniku pro ně zřízených, nebo do bytů, přístupných toliko prostorami náležejícími k podniku;

8. kdo se stěhují do vlastního domu nebo do domu svého zaměstnavatele, pro který bylo uděleno obývací povolení po 1. prosinci 1920.

§ 4.

O povolení ku přesídlení podle § 2 žádati jest u obce, do které žadatel hodlá přesídliti.

V žádosti jest uvésti jméno a zaměstnání, věk, domovskou příslušnost a dosavadní byt žadatele a všech osob, s nimiž hodlá přesídliti, a důvody, prokazující nutnost přesídlení, a oznámiti, zdali žadatel hodlá přesídliti do vlastního domu nebo do bytu opatřeného smlouvou nájemní, podnájemní nebo služební, nebo do bytu, který mu byl poskytnut bezplatně.

§ 5.

Obec může povolení odepříti, neprokáže-li žadatel nutnost v obci bydli. Povolení nemůže býti odepřeno jen z toho důvodu, že žadatel vykonává své povolání v jiné obci téhož bytového obvodu.

§ 6.

Nerozhodne-li obec o žádosti do 3 týdnů ode dne podání, rozhodne k návrhu žadatelovu nadřízený úřad politický (nadřízená administrativní vrchnost) s konečnou platností.

§ 7.

Proti rozhodnutí obce, kterým bylo odepřeno povolení ku přesídlení, může býti podána u obce do 8 dnů stížnost. V rozhodnutí budiž uvedeno výslovně poučení o právu stížnosti. O stížnosti rozhoduje nadřízený úřad politický (nadřízená administrativní vrchnost) s konečnou platností. Vyhoví-li stížnosti, vydá povolení ku přesídlení.

§ 8.

Povolení ku přesídlení má platnost také pro manželku a děti žadatele, žijící s ním ve společné domácnosti, mimo ně pak jen pro osoby, v povolení výslovně jmenované.

§ 9.

Povolení ku přesídlení pozbývá platnosti, nepřesídlil-li žadatel do 4 týdnů poté, kdy povolení bylo mu doručeno. Tuto lhůtu může úřad, který povolení udělil, z důležitých důvodů prodloužiti.

§ 10.

Kdo se přistěhuje do obce, pro niž vydáno bylo nařízení podle § 1, bez povolení nutného podle tohoto zákona, budiž potrestán politickým okresním úřadem (administrativní policejní vrchnost) a tam, kde jest státní policejní úřad, tímto